

HVITA KOMPANIET

AF

A. CONAN DOYLE.

FRÅN ENGELSKAN

AF

J. GRANLUND.

xx-5011

STOCKHOLM

P. A. HULDBERGS BOKFÖRLAGS-AKTIEBOLAG.

NORRKÖPING 1898
JOHAN JÖNSONS BOKTRYCKERIAKTIEBOLAG
(f. d. M. W. Wallberg & C:o Boktryckeri.)

FÖRSTA KAPITLET.

Huru det svarta fåret kom ut ur fällan.

Det ringde i storklockan på Beaulieu. Dess starka, ljudande stämman hördes långt bort genom skogen. Torfskärarne på Blackdown och fiskarena på Exe hörde den aflägsna klangen likt en stigande och sjunkande våg stötvis dallra i den kvafva sommarluften. Det var ett ingalunda ovanligt ljud i denna nejd — det var tvärtom lika vanligt som skatornas skratande och hägrarnes rop. Och dock lyfte fiskare och bönder på hufvudet, i det de kastade frågande blickar på hvarandra, ty Angelus var redan öfver och till Vesper hade man ännu långt. Hvarför ringde det i storklockan på Beaulieu vid en tid, då skuggorna voro hvarken korta eller långa?

Rundtomkring från alla håll syntes munkar skrida fram mot det gamla abbotsklostret. Kallade af klockringningen samlade sig de hvitkåpade bröderna i de långa, gröna alléerna bildade af knotiga ekar och mossbelupna bokar. Från vingården och vinpressen, från bovarium eller oxgård, från mergelgrafvarne och saltverken, ja ända från de aflägsna järnhyttorna

i Sowley och den afsides belägna utgården St. Leonard hade alla styrt kosan hemåt. Kallelsen hade ej kommit oväntad. En snabbfotad budbärare hade redan natten förut ilat omkring till klostrets alla underlydande verk och inrättningar med tillsägelse till hvarje munk att vara tillbaka i klostret vid tredje timmen efter midnatten. Ett så viktigt budskap hade ej utfärdats, så långt den gamle lekmannabrodern Athanasius kunde minnas tillbaka, och dock hade han polerat klosterportklappen ända sedan året efter slaget vid Bannockburn.

En med klostret och dess ofantliga tillgångar obekant främling skulle af de samlade brödernas utseende kunnat sluta sig till deras mångfaldiga bestyr och till det arbetsamma, vidt förgrenade lif, som koncentrerade sig i det gamla abbotsklostret. Bland dessa långsamt och allvarligt framtågande munkar, som med sänkt hufvud och munlande läppar kommo två och två eller tre och tre, var det få, som ej buro något spår af sina dagliga mödor. Här såg man ett par med händer och armar nedstänkta af den röda drufsäften. Där en skäggig klosterbroder med en bredeggad yxa och en risknipa på axeln, medan bredvid honom framskred en annan med en ullsax under armen och hvita ulltappar ännu fastsittande vid den ännu hvitare kåpan. En lång, med trötta steg framskridande skara bar spadar och hackor, medan de båda siste i hela tåget kånkade på en ofantlig korg med nyfångad karp — ty det var fredag och femtio fat att fylla åt lika

många med frisk aptit begåfvade män. Af hela samlingen fanns, som nämdt, knappt en, som ej bar spår efter arbetet och kände sig trött, ty abbot Berghersh var en fordrande man både mot sig själf och andra.

Under tiden gick abboten själf med långa steg otåligt fram och tillbaka i den höga, rymliga sal, som var enkom afsedd till samlingsplats vid viktiga tillfällen, i det han höll sina hvita, långa, nervösa händer hopknäppta öfver bröstet.

De tunna, tankefårade anletsdragen och de infallna, askgråa kinderna antydde en man, som faktiskt öfvervunnit den inre fienden, mot hvilken vi alla ha att kämpa, men som icke desto mindre lidit grymt under kampen. Vid kufvandets af sina lidelser hade han varit nära att själf duka under. Men så bräcklig hans stofthydda än var, sköt likväl då och då en blix af okuflig energi fram under hans slappa ögonlock, som påminde omgifningen om, att han härstammade från en gammal krigarätt, af hvilken hans tvillingbroder, sir Bartholomeus Berghersh, var en af dessa bålde krigsmän, som planterat St. Georgsbaneret framför portarne af Paris. Med sammanpressade läppar och molndiger panna mätte han det bonade ekgolfvet med långa steg, en askesens förkroppsligade genius, allt under det storklockan alltjämt fortfor att dåna öfver hans hufvud. Slutligen upphörde ringningen med tre afmätta klämtslag, och innan ljudet därpå ännu helt